

PESTI FŐTEMLŐM

A Belvárosi Nagybaldogasszony Főplébánia

Spirituális közösségi lapja

I.évf. 10. szám

2014. december

	<p><i>•Isten éltesse-nennünket</i></p>	
<p><i>•Még egy év</i></p>	A central illustration of an Advent wreath with four red candles, one of which is lit. The wreath is decorated with greenery and gold ornaments.	<p><i>•Hit dogmák nélkül</i></p>
<p><i>•Karácsonyi énekek</i></p>		<p><i>•A Remény</i></p>
<p><i>•Karitászi ádventi élelmiszer-gyűjtés</i></p>		<p><i>•A hallgatás értéke</i></p>
<p><i>•A domesztikált Úr</i></p>		<p><i>•Porres Szent Márton</i></p>
	<p><i>•Várjuk a fiatalokat ifjúsági csoportunkba</i></p>	

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Isten éltesen - bennünket

Milyen furcsa jókívánság, melyet Karácsonykor kell mondanunk. A születésnapos Jézus Krisztus helyett magunknak kell a jót kívánnunk, mert Ő ezt akarja, jövetelének ez a célja. Így számára a legörömtelibb születésnap ajándék, ha engedjük, hogy Isten éltesen minket. Ha nem magunkat akarjuk éltetni, mert az: halál, hanem azt akarjuk, hogy életét megossza velünk. Befogadjuk őt és közösségben maradunk vele.

A napokban tették föl ezeket a kérdéseket: mit üzen nekünk a Karácsony, mit mondhatunk útravalóként másoknak, mi lehet a vigasztalás azok számára, akik szegények és így a karácsonyfa alatt az ajándékok helye üresen marad, hogyan töltsék az ünnepet elmagányosodott, egyedül maradt embertársaink... A válasz kézenfekvő és rendkívül egyszerű: kinek a születésnapját üljük? A Názáreti Jézusét. Ünnepejük tehát Őt, és legfőképpen ünnepejük Vele!

Mi kell még a méltón megült ünnephez? A családi élet erényeinek a jelenléte. Beszéljünk a lényegről, azokról az erényekről, melyek szükségesek az emberhez méltó élethez. Ilyen erény a hűség, amely derékszorító öve az embernek. Megtartja őt egységben a széthúzó erőkkel szemben. Belegyökerezés a szeretett személybe. Az erők tulajdonsága, akik nem szállnak ki a pályáról, hanem kitartanak a végső győzelemig. A hűség a szeretet egyik legnyilvánvalóbb vonása: „ma szeretlek, de holnap nem”, attitűdje a szeretet paródiája csupán. Isten legjellemzőbb tulajdonságai közül is való, hiszen már az Ószövetség népe is úgy ismerte meg Jahvét, mint aki hűséges övéihez, és következetes ígéreteinek megtartásában. Lehet rá építeni, mert kiszámítható. Ilyen az igaz ember is, mint amilyen Szent József, a Szent Szűz jegyese, akinek litániájában szerepel az invocáció: „hűséges

József”. Beszédese a szinonim kifejezés: állhatatos. Azaz állva marad, áll minden vihart rendíthetetlenül. Mennyire szükséges családjainkban az ilyen férfiember, akire építeni lehet a család életét.

Továbbá a családi élet erényeinek sorában említjük a lemondást. Főként a saját akaratról történet, amely a szabadság igazi megvalósulása. De ki az, aki szabad akarataról lemondani kész egy

olyan individualista világban, ahol az önmegvalósítás önző ideálja látszik győzedelmeskedni. Ám ne engedjük a csúsztatásnak: a szabadság döntése éppen egy lépéssel előbb történik meg, mint azt állítják, hiszen az önkéntesség abban mutatkozik meg, hogy vállalja, hogy a másik akaratával azonosul, háttérbe szorítva a sajátját. Ez az akaratgyenlőség pedig a szeretett személlyel való azonosulás egy fajtája. A te akaratod az enyémmé lett, mert te vagy az életem főszereplője.

Ezenkívül a lemondásnak, az áldozatvállalásnak mennyi lehetőségét kínálják a hétköznapiak a legkülönbözőbb célok érdekében. Akár a jól felfogott önérdek helyett (az önfegyelmesség számos formája) a másik érdekéért vállalt lemondásig (saját kedvtelése helyett a másik érdekében vállalt tevékenység). Ezek között is kiemelkedik az elektronikus berendezések használata (Internet) helyett a személyes beszélgetések, találkozások választása. A családban az egymásra szánt, egymásnak szentelt idő, figyelem és törődés többek között ebből táplálkozik.

Sorolhatjuk tovább a fent említett erényeket, mint amilyen az imádságos lelkület; az érdeklődés és a beszélgetés igénye, melyből az együttérzés, a személyes törődés fakad; a közös élményszerzés vágya; a kedvesség és a gyengédség...

Az ádvent – karácsonyi ünnepkör bátorít arra, hogy tanuljunk és gyakoroljunk a családi élet ezen erényeit, melyek megmentenek a törésektől és építik boldogságunkat. Segítsen és sarkalljon minket a Szent Család példája is!

Zoltán atya

*Csillagoknak szent szerzője
hűvőknek örök világa,
Krisztus, mendeneknek
szabadéjtója,
hallgasd meg könyörgőknek
onszolatjokat!*

*Ki bánván ez világnak
halál veszedelmével elvesztét,
megvigasztád esendő világot,
urvosságot adván méltóknak.*

*Ez világ vége elközeljtvén,
származék, ment vő ő
teremből,
a Szűz Anyának tisztaságus
lakodalmából.*

*Ki erős hatalmának
menden térdek lehajtatnak,
mennyeiek és földiek
szerelmes alázkodattal vallák.
Nap őrizvén ő elnyugtát,
hód ő homálát tartván,
fénlvén a csillagoknak fének,
a bizon utakat tartá.*

*Onszolonk téged Szent Isten,
jövendő világ bírāja,
tarts meg minket ez időben
az álnok ellenség nyilától.*

*Atyának, Fiúnak,
Szentléleknek,
legyen dicséret és tisztesség,
tehetség és dicsőség
mendörökköl örökké. Amen.*

Ádventi himnusz
(Apor-kódex 128–129 – Nyttár 8, 231)

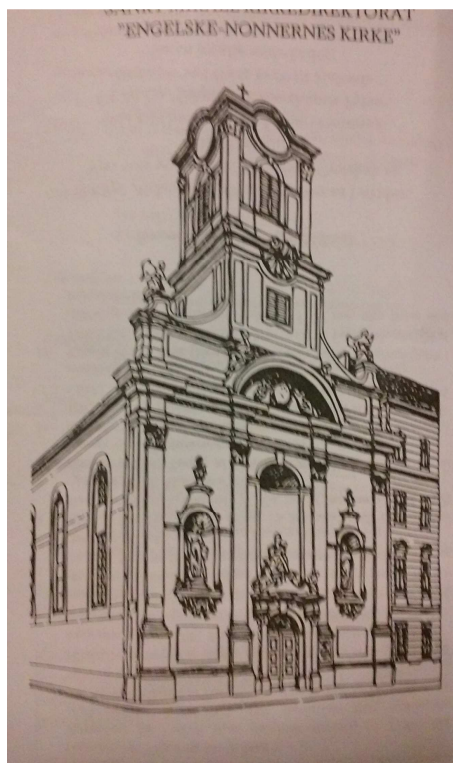
Még egy év

Be kell számolnom a Testvéreknek a Belvárosi Főplébánia Templom, valamint a Szent Mihály Templom felújításának állásáról.

A volt Angolkisasszonyok (Szent Mihály) Templom freskóinak teljes föltárása megtörtént. Az első bordaív és a szentély már korábban elkészült, hála az elődök gondosságának. Az idei évben a középső ív és a karzat fölötti rész föltárása befejeződött, de hátra van még a finom tisztítás, a rögzítés, a konzerválás és a retusálás munkája. Mindez aprólékos, gondos és szakszerű tevékenységet kíván a szakemberektől, akik négyzetcentiről-négyzetcentire haladva dolgoznak. Érthető tehát, hogy hosszantartó és költséges műveletek ezek, melyeknek finanszírozására pályázatokat kell készítenünk (legalább hármat). Ez önmagában véve is rengeteg faladatot ad a munkatársaknak.

Mindazonáltal örömeinkre szolgál, hogy sikerült az oldalfalak festése, hiszen más világ alakult a Templomban: vonzó, színes, bensőséges hangulatot árasztanak a falak. Gyönyörű ékszerdobozzá lesz a Templomunk. Értékes freskói, jellegzetes barokk szín- és formavilága, központi elhelyezkedése kiemelkedő szentéllyé teszi a Fővárosban.

A Főplébánia Templom helyzete ennél sokkal bonyolultabb. Folytatódniuk kell az ásatásoknak. A szentélyig kell elérni a keleti oldalon, s a karzat alatti részt is föl kell tárniuk a régészeknek, mert ott igen értékes adatok kerülhetnek elő a templom történetének

ismeretéhez. Az már nyilvánvaló és dokumentált, hogy háromhajós, hatalmas bazilika volt a románkori templomunk, amely a Jáki vagy a Lébényi Templomhoz hasonlítható. Számunkra azonban a jelenben fontos, hogy kialakuljon az altemplom, ahol misézni, imádkozni tudunk majd és létre jöjjön a kiállító tér, ahol nemcsak az előkerült történelmi múlt dokumentumait tudjuk bemutatni, hanem a ma is meglévő kincseinket. A kiállító tér a római helyőrségi tábor leleteit, a román templom maradványait ugyanúgy elének tárja majd, mint a tárlókban elhelyezett kegytárgyakat. Végül, de nem utolsó sorban, közösségi életünk számára is találunk majd helyet a kialakított alsó

terekben. Mindehhez együtt kell működnie a tulajdonos Fővárosnak, a használó Főplébániának, a tervező mérnöknek, a műemlékes szakembereknek, a régészeknek, a kivitelezőnek, a tervtanácsnak, a régészeti bizottságnak, valamint a különböző szakértőknek, mint amilyen a statikus építész, a talajmechanikában jártas szakértő, a gépészmérnök, stb. Ebből is látható, hány szervezet és szakember együttműködését kell összehangolni. Mindezeket pedig kötik a különböző törvények és előírások, eljárásrendek és pénzügyi szabályozók. Nem csoda hát, hogy az amúgy is komplex folyamat időben elhúzódik. Mostani ismereteink szerint a jövő év (2015) még teljes egészében szükséges a végső sikerhez.

Többen szidtak azért, hogy egyáltalán belevágtunk a nagy kalandba. Nem volt-e ez felelőtlen vállalkozás? A nehézségek sokasodása közepette is állítom, s állítjuk mindnyájan, akik együttműködünk a biztos eredmény érdekében, hogy helyes döntés volt elindítani a munkát. Bízunk abban, hogy Isten háza gazdag bizonyítéka lesz elődeink hitének, büszkeségre okot adó dokumentuma történelmi múltunknak, de még fontosabb, hogy szentélye és otthona lesz a ma itt élő híveknek

Zoltán atya

Az Úr mondá nékem: én Fiam vagy te, én ma szültelek téged

Karácsony templomi énekeink tükrében

A keresztény nép szívéhez legközelebb álló ünnep közeledtével fontos lenne a megszokott karácsonyi hangulat, sőt a gyermekkorunk óta bennünk élő kedves érzelmek és emlékek mögé hatolva felfedezni karácsony eredeti, hitbéli tartalmát. Bár kétségtelen, hogy az ünnep tárgya elsősorban Krisztus Urunk betlehemi születésének történelmi ténye, ámde keresztény őseink a IV században, az ünnep bevezetésekor ennél jóval mélyebbre mentek: „Isten Fia Atyától születik anya nélkül (az idő kezdete előtt), az Emberfia anyától születik atya nélkül. Ő aki, az angyalok nagy világossága, egészen kicsi az emberek világában. Az Ige minden idők előtti Isten, aki az általa választott időben megtestesült. A nap Teremtője a nap alatt megszületett. Ő, aki betölti az egész világot, a jászolban fekszik. Ő, aki a csillagokat irányítja, édesanyja tejét szopja. Ő, aki olyan hatalmas Isten, most olyan kicsi a rabszolga alakjában.” (Szt. Ágoston)

A Kisdéd születése tehát azért olyan nagy esemény számunkra, mert Ő maga a második isteni személy, aki kezdettől fogva születik az Atyától és vele egylényegű, valóságos Isten a valóságos Istentől, most pedig felveszi a mi emberi természetünket, hogy megváltson minket. Amit a niceai (325), az efezusi (431) és a khalkedoni (451) egyetemes zsinatok megfogalmaztak Jézus Krisztus, az Istenember személyéről a teológia nyelvén, azt tárja a hívek elé karácsony ünnepe a liturgikus költészet eszközeivel.

A megtestesüléskor Jézus isteni személyében egyesül az isteni és emberi természet, ég és föld, örökkévalóság és idő. Mária méhe ennek a szent násznak színhelye. Az Ige az Atya iránti szeretetből megalázza magát, emberré lesz és engedelmeskedik egészen a halálig. A végcél tehát a bukott ember visszajuttatása a paradicsomba. „A Teremtő leszállása a teremtményhez a benne hívő és remélő teremtmény felemelkedése a Teremtőhöz. Ő ember fiává lett, hogy mi Isten fiaivá lehessünk”. (Nagy Szt. Leó pápa)

A karácsonyi misztérium utolsó foka Krisztus megszületése az emberi szívek mélyén, ami a keresztségben kezdődik, és a többi szentség által folytatódik. Krisztus szent embersége megszentelő erőt ad az Egyház szentségeinek, amelyekben földi anyagok, emberi szavak és gesztusok közvetítik a megszentelő kegyelmet és az örök üdvösséget az arra nyitott hívőnek. A karácsony ünneplésekor Krisztus születésének meg kell ismétlődnie Testének (Egyházának) minden tagjában.

Erre az ősi mély tartalomra a középkor óta ráépült egy jóval érzelmesebb, hétköznapihoz közelebbi réteg: a betlehemi Kisdéd emberségének szemlélése, Szt. Bernát, Assisi Szt. Ferenc és jó néhány középkori misztikus lelkiségének

köszönhetően. Együttérzés a csecsemővel, aki fázik a szúrós szalmán, a rongyos istállóban, ökörrrel és számmal körülveve. Osztozás Mária, a pásztorok és az angyalok örömeiben. Gyöngéd meghatódottság, ugyanakkor együttérzés a Gyermekkel, akinek jászola rövidesen keresztfává fog változni.

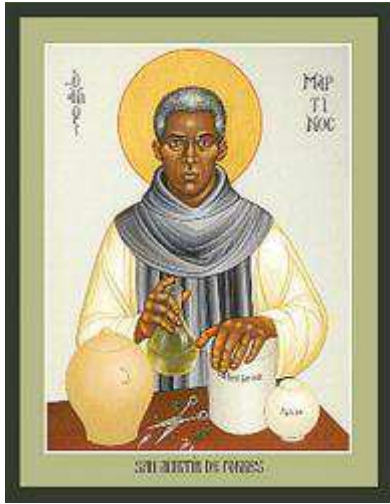
Utolsó réteggént a népi áhítat gazdagította karácsony ünnepét. A zsolozsma éjszakai imaórájának utolsó rezponzóriumából kifejlődött pásztorjátékok a mai napig segítenek az ünnep titkát közel hozni az egyszerű emberek szívéhez.

Ha mindezek alapján megvizsgáljuk a legismertebb és népszerű karácsonyi énekeinket, látni fogjuk, hogy az utolsó két réteg mondanivalója dominál bennük, és kevésbé esik szó az eredeti, lényeges hitbéli üzenetet hordozó motívumokról. Nem megszokott hagyományaink erőszakos kiirtására van szükség, hanem a helyes arányok, és az egy-két évszázad óta eltolódott hangsúlyok helyreállításáról. Nem a pásztorjátékot kell megszüntetni, hanem legalább ugyanakkora energiát fektetni a liturgikus énekek megtanítására. Milyen jó lenne, ha a „Mennyből az angyal”, a „Pásztorok pásztorok”, a „Fel nagy öröme” mellett minél több templomunkban felcsendülne az éjféle mise eredeti liturgikus kezdőéneke is: „Az Úr mondá nékem, én Fiam vagy te, én ma szültelek téged”, magasztalva az Ige örök születését. Vagy, ha minden katolikus templom ezekben a napokban visszhangozná a nicea-konstantinápolyi hitvallás szavait: „az Atyától született az idő kezdete előtt”, „született, de nem teremtmény, az Atyával egylényegű és minden általa lett”. Vagy ha az önmagában gyönyörű „Dicsőség mennyben az Istennek” kezdetű népének nem szorítaná ki a majd kétezer éves Gloria himnuszt, hanem pl. kezdő, felajánlási vagy záróénekként szólalna meg. (A Római Misekönyv Általános Rendelkezései 53. pontja megtiltja, hogy a Dicsőség a magasságban Istennek... kezdetű himnuszt más énekkel helyettesítsék.) Végül, ha a csendes éj idilljét leíró énekek mellett megdöbbenének bennünket az ilyen sorok is:

*Nagy öröm ez a nap: Messiásunk támadt
Szűz anya szült szent Fiat, váltja fény az árnyat.
Jászolán a csecsemő szívét - lelket megnyerő ő
emberségében,
ám ugyancsak elvakít, s nyomban térdre kényszerít ő
istenségében.[...]
Dicsérrjük a Gyermeket ki ma testet öltött,
gyöngeségben született, belénk erőt öntött.
Ha ő meg nem születik minden ember elveszik, nem jut
üdvösségre.
Ő megváltó Istenünk, halálunkkor légy velünk, fogadj be
az égbe!
(Éneklő Egyház)*

P Kovács E. Gellért O Praem

A hónap szentje: Porres Szent Márton

Szent Márton 1579. december 9-én született egy spanyol lovag, Juan de Porres és egy fekete rabszolganő, Anna Velázquez házasságon kívüli gyermekeként. A mulatt gyerekek rossz fényt vetett volna a lovagra, mivel a legalsóbb társadalmi rétegbe számítottak. Ezért inkább elhagyta őket, anyjuk pedig egyedül volt kénytelen nevelni Mártont és nővérét Limában. Az apa később visszament a gyerekekért, de mikor kormányzóvá nevezték ki, újra visszaküldte őket anyjukhoz.

Márton borbélynak tanult, amivel akkoriban együtt járt a gyógyszerési és sebészi képzés is. Ő utóbbi kettőt alkalmazta leggyakrabban. Az a szóbeszéd járta, hogy csodákkal is gyógyít, így rengetegen jártak hozzá. A népszerűséget viszont nem szerette, ezért 15 évesen inkább felvételét kérte a domonkos rendbe, ahol fogadták is de bőrszíne illetve a szabályok alapján csak a harmadrendbe vehették fel. Márton alázatosan ezekkel a feltételekkel is Istennek akarta szentelni magát. Kilenc évet várt arra, hogy a rendbe felvegyék, és ezalatt folytatta a mély imaéletet és a betegápolást. A domonkosok maguk is szentnek tartották. Mikor végre felvették, rögtön kinevezték

betegápoló testvérnek. Később viszont már kényelmetlennek érezhették, hogy Márton tömegesen és válogatás nélkül vette megához a rászorulókat, ezért végül kitiltották onnan a betegeket. Nővére sietett segítségére, s így, nála berendezhetett egy kórházat. Ott a különböző társadalmi rétegek nem voltak elválasztva egymástól és egyenlő bánásmódban részesültek. Az egész város egyfajta „szociális virágzásba” kezdett, sokan nyitottak karitatív intézményt az ő hatására, például hajdani tanítója is, aki árvaházat alapított.

Márton egészen feláldozta magát Istenért és embertársaiért. Napi két-három órát aludt, minden reggel szentmisével kezdte a napot, éjjel pedig az egész napos gyógyítás után sokáig virrasztott. Hatvan évig bírta a megfeszített munkát. 1639. november 3-án tífuszban halt meg.

Mai fogalmak szerint Szent Mártont tekinthetjük halmozottan hátrányos helyzetűnek, akit anyja egyedül nevelt, színes bőrű volt, a legalacsonyabb rangú osztályba tartozott. Életében azt mutatta meg nekünk, hogy még a legalsóbb társadalmi rétegből és helyzetből jövő ember is tud segíteni másokon és eljuthat Istenhez. Éppen ezért védőszentje a társadalmi igazságosságnak és a szociális ügyeknek, de az egészségügyi dolgozóknak is.

Gyarmati Bálint

Kedves Fiatalok!

Nagy öröm számunkra, hogy lassan két éve a Belvárosi Főplébánia fiataljai hetente összegyűlnek. Hogy miért? Szeretnénk a közösségben rátalálni egymásra, és egymáson keresztül Jézusra. Szeretnénk a közös beszélgetések, imádságok során önmagunkat, a másikat és Istent egyre jobban és mélyebben megismerni, megérteni, elfogadni és szeretni. Ha van kedved, csatlakozz hozzánk, szívesen látunk Téged is! Jelenleg hétfőként fél 7-kor, a karitász otthonban találkozunk. (V. ker Apáczai Csere János utca 5.) Keress bizalommal, akkor is, ha nem jó az időpont!

Bursics Anna

(0620/2194460, bursicsanna@yahoo.co.uk)

A domesztikált Úr

Feleségemmel beszélgettünk egyik szombat este, beszédekről amelyeket hallottunk, cikkekről, lelki olvasmányokról, prédikációkról. A beszélgetés közben körvonalazódott bennünk egy megézés, amit elsöre nem is nagyon tudtunk elhelyezni.

Nagyon sokat lehet hallani arról, hogy Isten szeret minket, hogy Jézus meghalt értünk, hogy szeressük egymást és segítsünk felebarátainkon. Ez persze mind rendkívül fontos, de tényleg minden ilyen pozitív? Elsöre a fenti koncepciók nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnnek, nem is igényelnének további magyarázást. Mivel csak ezekről hallottunk, egy olyan kép alakult ki bennünk a kezdet kezdetén (mindketten felnőtt megtérők vagyunk), hogy Jézus egy mosolygó, szakállas férfi aki az apostolokkal mélyes barátságban járja a vidéket, csodákat tesz és az emberek boldogan, mosolyogva követik. Pedig a Szentírás tanúsága szerint Jézus sok minden másról is prédikált, és sok minden mást is tett, nem csak a fentieket.

Sok éves hittan és teológiai kutakodás után egy teljesen új kép tárult eléink Jézusról. Megláttuk Őt olyannak, aki előtt természetes hogy az ember térdre borul, akinek mi is könnyeinkkel mosnánk lábát, akinél mi is kegyelemért könyörögnénk. Furcsának tűnhet ez, hiszen a legtöbb helyen nem bonyolult teológiai témákról prédikálnak, nem latinul van a szentmise: mégis eleinte félreértettük miről is van szó, és csak később komoly erőfeszítések árán tudtuk összeegyeztetni a Szentírás keményebb részeit azzal a kellemes Krisztus-képpel amely kialakult bennünk. És éppen ez az: aki tud „keresztényül” az megérti, hogy nem egy másik Jézusról szóltak az általunk ismert és szeretett prédikációk, csupán a kellemes oldal túlhangsúlyozása miatt nem jött át a teljes tartalom. Ez mind szép és jó, de nem mindenkinek van ideje és lehetősége az Egyház tanításával annyit foglalkozni, hogy önszorgalomból ki tudja egészíteni a Krisztus-képet. Így viszont nem lehet, hogy sok hívőben egy „lebutított” Krisztus-kép marad?

Ahogy próbáltuk megtalálni a választ erre a kérdésre, rábukkantunk egy amerikai teológus, Robert Barron atya video-csatornájára amely a „Word on Fire” címet viseli, azaz „Lángoló Ige”. Egyik videójában beszélt egy érdekes jelenségről: Jézus háziasításáról.

De mit is jelent ez? A legjobb, ha Ádámtól és Évától kezdjük. A bűnbeeséssel nem csak az ember természete sebződött meg, hanem az egész teremtett világ, ami rá volt bízva. A világ elvadult, ahogyan azt látjuk az

időjárás pusztító erejében, a vadállatok vérszomjában, és a betegségek alatomosságában. Az embernek a küldetése mégis megmaradt: a bűnbeesés nem változtatott azon, hogy uralmunk alá kell hajtunk az egész világot, csak a módján, hogy ezt véres verejtékkel és fájdalommal kell tennünk.

Az ember elkezdett háziasítani, domesztikálni, az uralma alá kezdte hajtani a földet, a sziklákat amelyeket elrendezve házat épített, a növényeket hogy azok bőségesebb és biztosabb

termést hozzanak, és az állatokat is, hogy legyen mivel ruházkodnia, és az Istennek áldozatot bemutatnia.

Barron atyának is hasonló volt az érzése, mint nekünk. Az ember nem állt meg a teremtények háziasításával, hanem a legutóbbi korban megkísérelte a Teremtőt is domesztikálni. Kihúzta a szemfogait, puhává tette a szőrét, megszelidítette, jól emészthető keretek közé terelte Jézust, és megpróbált felügyeletet gyakorolni fölötté a bőségesebb termés reményében, megfosztva őt közben fontos vonásaitól. Barron atya szerint ez csapda, hiszen sem Jézus, sem az ő tanítása nem feltétlenül kellemes, mosolygós és pozitív, hanem a Szentírás tanúsága szerint sok esetben kellemetlen, akár riasztó is lehet mint egy ragadozó, sőt, legtöbbször egyenesen felforgatja az ember világméretűt, akárcsak egy hurrikán. De ha Jézushoz ezek is hozzátartoznak, miért hangsúlyozzuk túl a kellemes oldalát? Miért akarjuk Jézust a tömegek számára „fogyaszthatóvá tenni”, amikor ő már eledelül adta magát nekünk?

Barron atya szerint többet kellene beszélni a keresztről, az áldozatról, a fájdalomról, a szenvedésről, az ítéletről, a halálról, a mennyországról és a pokolról, tehát mindazokról a dolgokról, amelyektől kellemetlenül érezzük magunkat, ha csak rájuk gondolunk. Többet kellene elmélkednünk Jézusról, a Szenvedő Szolgáról, az Örök Bíróról és a Mindenség Királyáról. Ne mi akarjuk az Isten Bárányát megszelidíteni, karámba zárni, hanem hagyjuk őt, mint Jó Pásztor, hogy minket - a juhait - gondoza és beterelje az Atyja házába, a jó akolba.

Kiss Bertalan

Karitász ádventi élelmiszergyűjtés

Az idén is kérem személyesen is minden kedves Testvéremet, hogy lehetőségei szerint vegyen részt ebben a már hagyományos akcióban. A korábbi évek tapasztalatai alapján arra számítok, hogy idén karácsonykor is tudunk majd 100-120 személyen, családon segíteni egy-egy 5-6 kg-os tartós-élelmiszercsomaggal.

Ezek a csomagok kifejezik a testvéri szolidaritást, az összetartozást és konkrét lehetőséget adnak számunkra, hogy ilyen módon is gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit. A gyűjtést ádvent 2. vasárnapján, december 7-én hirdetjük a szentmiséken, magára a gyűjtésre pedig ádvent 3. vasárnapján, december 14-én (és az előesti misén) kerül sor. A csomagokat minden templomból (Szent Mihály, Szent Anna, Egyetemi, Ferencesek) másnap délelőtt, hétfőn, december 15-én szállítjuk be a karitász termünkbe, ahol leltárba vesszük, rendszerezzük és elkészítjük az egységcsomagokat.

A szükségét szenvedő, rászoruló testvéreink, felebarátaink ezután az ügyeleti alkalmakkor és a programjaink kapcsán vehetik át szeretetsomagokat. Akik nem tudnak érte jönni, azoknak természetesen elvisszük.

Az ádventi tartósélelmiszer-gyűjtés időpontja tehát

Ádvent 3. vasárnapja, a december 13-14-i hétvége.

A karácsonyi programunk ebben az évben december 22-én hétfőn délelőtt 11 órakor kezdődik a Szent Mihály templomban, ahol az ifjúsági csoportunk Betlehemes játékot ad elő nekünk. Ezután átmegyünk együtt a Szent Kinga Otthonba, ahol bensőséges karácsonyi ünnepséget és szeretetvendégséget tartunk.

A karitász karácsonyi ünnepség kezdete tehát

december 22. hétfőn 11 órakor a Szent Mihály templomban lesz,

a folytatása pedig kb. 12 órától a Szent Kinga Otthonban.

Szeretettel hívok tehát mindenkit a decemberi karitász programjainkra, áldott szent időszakot és karácsonyt kívánva:

***Csorba Gábor
állandó diakónus***

Hit dogmák nélkül

A klasszikus és eléggé közismert istenérvek azt próbálták bemutatni, hogy Isten léte a természetes ész fényénél, az emberi gondolkodás szabályainak a logikának a keretein belül bizonyítható. A bizonyíték kifejezés a természettudományos gondolkodásban azonban olyan jelentést kapott, amely Istennel összefüggésben bizonyosan nem használható. Ennek következményeként jelentkezett az ún. dogmák nélküli hit igénye. Mindennek a gyökerében a világ teremtett voltához való viszonyulás áll. A Teremtő és a Megváltó Isten azonossága az, ami a dogmák alapját képezi, vagyis, hogy lehet, és szükséges a kinyilatkoztatás igazságait olyan megfogalmazásokba foglalnunk, melyek kötelező érvényűek. A dogmák nélküli hit közvetlen következménye a hitnek az emberiség közös értelmi kincse kis részévé való zsugorodása lenne, az igazságból folklór válna, árucikk, melyre alkudni is lehet, megszűnne az az értéke, amely a hit örömeinek forrása, vagyis az, hogy a hit az igazság ékköve.

Mert a keresztény hit nem észellenes, hanem éppen megóvjá az értelmet, mindig az egészre, a teljesre kérdez. A régi közkeletű előítélet, hogy a hit a haladás ellensége, manapság, mikor már kezd divattá válni a kételkedés a technika áldásos voltában, épp a korábbi előítélet ellenkezőjére fordult: a keresztény hit idézte elő a világ gátlástalan kizsákmányolására való törekvést a „Hajtsátok uralmatok alá a Földet”-mottóval, vagyis azzal, hogy a világot megfosztotta „isteni mivoltától”, s így megalkotta a technika átkát.

Valóban: a világ nem Isten. Ezt mindig szem előtt kell tartanunk, most is amikor a tudományos gondolkodás autonómiáját nem vitatva, talán a lehetséges határig elmerészkedünk. Napjainkra, ugyanis, a világ teremtett voltáról, és a lélektelen anyagról már másképp is lehet gondolkodni. A holt anyag kezd „lélekkel telítődni”, minél mélyebben hatolunk a szilárd anyag szerkezetébe, annál inkább válik „átlátszóvá”, már-már eltűnik a szemünk előtt, egyre világosabban lép elő a szellem.

Heisenberg volt az, aki megörökítette ezt a folyamatot, kitorve abból a pozitívista önkorlátozásból, amely megtiltja a fizikusoknak, hogy Istennel foglalkozzanak. Ő az, (a hullám-részecske kettősség felfedezésével kellő

tudományos tekintéllyel rendelkezve) aki szerint a valóság mélységeinek felismerése megköveteli, hogy kérdéseket tegyünk fel az azt hordozó „renddel” kapcsolatban is. A kérdés amelyet Heisenberg feltesz és válaszol is rá, így hangzik: „Tudsz-e, lehet-e szemtől szembe kerülni közvetlenül a dolgok vagy történések központi rendjével – létehez ugyanis nem fér kétség – azaz kapcsolatba lehet-e vele lépni olyan közvetlen módon, mint ahogy az egy másik emberi lélek esetében lehetséges? Ha így rákérdezel, én igennel válaszolnék” A „központi rend” kifejezés mögött a

valódi tartalom akkor kerül előtérbe, amikor elkerülhetlenül felmerül a kérdés: ez a rend pusztán létezik, vagy a létezésén túl érvényre is jut, és kapcsolatba lép velünk. Amennyiben igen, akkor viszont ki kell jelentenünk, hogy a személyre jellemző képességgel rendelkezik. Ennek következtében Heisenberg a központi rend fogalmát összekötötte az „iránytű” fogalmával, amelyhez igazodnunk kell, és ha ezt nem tesszük, „Ha egyszer teljesen kialszik

a mágneses erő, amely ezt az iránytűt irányítja – és ez az erő csak a központi rendtől jöhet – félő, hogy olyan borzalmas dolgok történhetnek, amelyek még a koncentrációs táborokon és az atombombán is túltesznek” A nagy fizikus még ennél is tovább megy és a keresztény hitet a központi rendtől kapott vigasznak nevezi. Ennek dogmatikai kifejtése nyilván nem feladata a fizikusnak, de tény, hogy Benedek pápa Heisenbergnek ezt a látásmódját idézi és felhasználja gondolkodásában.

Igaz, hogy a hit az ember kezébe adja a világot, ám a világ feletti uralom kérdését mindig is összekötötte Isten teremtő hatalmával és a teremtés értelmével. Az isteni teremtésbe vetett hit nem pusztán elmélet, nem is csak a távoli múlttal, vagy a világ keletkezésével kapcsolatos kérdés. Valójában a jelenről, a valósághoz való hozzáállásról van szó. A teremtés és megváltás, a kezdet és a vég egységéről, ill. annak megbomlásáról. Ugyanis ha ez az egység felbomlik akkor a káosz irányába mozdul el a világ, politikai, gazdasági és társadalmi szinten is. Az egység felbomlásának pedig megvannak a mai megjelenési formái, amelyek pedig valójában ősrégi, és a kinyilatkoztatás igazságainak megfogalmazásával, vagyis a dogmákkal kapcsolatos tévedéseken alapulnak. És ezeknek valóságos politikai robbanóerejük van.

Először a kis-ázsiai Markion (85 k.-160. k.) fogalmazta meg magával ragadó módon azt az elméletet, amely Isten teremtő és megváltó tettét egymástól függetleníti, mert az Ószövetség féltékeny, haragvó, bosszúálló Istene nem lehet azonos Jézus Krisztus szerető, odaadó, senkit nem fenyegető, mindenkit elfogadó, mindenkinek reményt nyújtó és csak egyetlen lehetséges Istenével. Szerinte Jézus egyenesen megszabadította az embert ettől az Istentől, aki tehát nem is Isten. Amikor azonban Markion elveti a „régii” istent, akkor egyúttal a „rosszul sikerült teremtés” ellen is fellázad, hogy létrejöhesse *az új, szép világ*. És ezzel már meg is érkezünk az újkorig, napjainkig amikor is ezen eszme virágzásának vagyunk tanúi.

Markiont a teremtés elvetése szinte neurotikus test-ellenességhez vezette, amely nem maradt hatástalan az egyházban, sőt, például a középkorban virágzott, és napjainkban sem ismeretlen, és – bár finomított formában – még a teológia területén is megtalálható mint a test embertől való elidegenítésének egy formája. A testmegvetés következményei világosak: vagy a szélsőséges, kínzásig menő önfegyelmelés, sőt büntetés, vagy épp az ellenkezője, a cinikus szabadosság, mivel a testet dologgá alacsonyítja le, kirekeszti az erkölcs, a lelki felelősség területéről. Mint általában, ezek a szélsőségek is közel állnak egymáshoz, sőt, egymásba torkollnak. Ha azonban az ember ezen szélsőségek jegyében saját testét kigúnyolja, akkor saját magát csúfolja meg, és ez belső kényszerrel önmaga és a valóság iránti gyűlölethez vezet, amelyek az említett politikai robbanóerőhöz az energiát adják. Ugyanis a magát megaláztatónak érző ember ki akar szabadulni, le akarja rombolni saját szegyenének börtönfalait, a testet és a világot, és egy *másik, jobb világ* után kiált, melyet a teremtés és Isten iránti gyűlölet vezet. Ez a totális forradalmi ideológiák szellemi

alapja. Ezekben ugyanis nemcsak a politikai, szociális igazságtalanságok elleni harcról van szó, amelyek mindig voltak és lesznek, hanem magáról a valóság iránti dühről. A test megvetése elszakítja az embert saját legmélyebb gyökerétől, így a világ számára nem jó teremtés, hanem a létező rossz lesz, amit meg kell semmisítenie, hogy helyette egy új, jó világ épülhessen fel. Sokak számára ismerős szavak ezek. A forradalom ideológiáját tekintve ugyanis Markion és Marx kísértetiesen hasonlít egymáshoz. Vagyis a forradalom ebben az értelemben nem politikai eszköz (ahogy egyébként az, vagy az lehet), hanem vallási bálvány, lázadás a fennálló valósággal szemben, amelyet el kell, tiporni, hogy egy új világot lehessen létrehozni.

Az alapvető értékek felbomlása tehát valójában nem erkölcsi probléma, hanem magáról a létezésről szól, vagyis metafizikai kérdés. A gyakorlatban sok más mellett úgy jelenik meg például, mint az apaság, anyaság, vagy a család mint a szabadságot akadályozó értékek és intézmény elleni lázadás. Eszerint az ideológia szerint a teremtést egy másik, az ember által felépítendő világgal kell felváltani, a Teremtőt pedig „leváltani”. Ebben a „rendszerben” a szeretethez a gyűlöleten keresztül vezet az út, ami ugyanakkor az önpusztítás logikátlanságán alapul, ez pedig kézzelfoghatóan felismerhető például a környezetpusztítás problémájában.

A Teremtő és a Megváltó egységének a Megváltó születésének ünnepére készülve örömmel tölthet el bennünket a tudat, hogy a teremtő Isten elfogadása nemcsak az elméleti ész dolga, hanem Heisenberg szavával: Ő maga az Iránytű, aki nemcsak a létező, hanem a Megváltó is, az érvényre jutó személyes Központi Rendtől kapott egyetlen vigaszunk.

BL

Ádventi himnusz

Csillagoknak szent szerzője
hűvőknek örök világa,
Krisztus, mindeneknek szabadéjtója,
hallgasd meg könyörgőknek onszolatjokat!

Ki bánván ez világnak
halál veszedelmével elvesztét,
megvigasztád esendő világot,
urvosságod adván méltóknak.

Ez világ vége elközelítvén,
származék, ment vő ő tereméből,
a Szűz Anyának tisztaságus
lakodalmából.

Ki erős hatalmának
menden térdek lehajtatnak,
mennyiek és földiek
szerelmes alázkodattal vallák.

Nap őrizvén ő elnyugtát,
hód ő homlát tartván,
fénlvén a csillagoknak fének,
a bizon utakat tartá.

Onszolonk téged Szent Isten,
jövendő világ bírāja,
tarts meg münket ez időben
az álnok ellenség nyilától.

Atyának, Fiúnak, Szentléleknek,
legyen dicséret és tisztesség,
tehetség és dicsőség
mendörökköl örökké. Amen.

(Apor-kódex 128–129 – Nytár 8, 231)

A Remény

A keresztény reménynek, de egyáltalán az emberi reménynek egyetlen végső alapja van: a személy létezésének misztériuma. Az emberben egységben jelenik meg az anyagvilág, és az élővilág létezési szintje, amely a szervetlen anyagi, és a szerves biológiai létezési szintet új egységbe foglalja össze, és személyessé teszi. Az emberi mivolt nélkülözhetetlen feltétele a személyesség, enélkül az ember nem lenne valójában ember, legfeljebb egy nagyon intelligens élőlény.

A személyes élet jellemzője az eksztatikus létforma, vagyis, hogy az „én” - t az önmagából való kilépés képessége jellemzi, mert az „én” csak a „te”-vel szemben lehet „én”, önmagában nem. Az önmagunkból való kilépésnek, és a másik felé fordulásnak megnyilatkozási formái vannak: a hit, a remény és a szeretet, amelyeket Istenre irányultságuk alapján teológiai erényeknek, emberre vonatkoztatva pedig a legemberibb, antropológiai megnyilvánulásoknak nevezünk. Ezeket nem lehet, és nem szabad egymástól elválasztani.

„És megkérdezte Jézust egy a törvénytudók közül: Mester, melyik a legfőbb parancs a Törvényben? Jézus azt mondta neki:

Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! A második így szól: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”(Mk 12,30-31)

Valóban, ebből a két parancsból értelmezhető csak az, amit emberi jelenségnek nevezünk, és ez egyben reményünk alapja is. Mert az embert nem lehet a természettudományok felől megérteni, csakis egy merőben más, de mégis érvényes és hatékony tudomány, a teológia teszi ezt lehetővé.

Azt hogy Isten Szentháromság csakis a kinyilatkoztatásból tudjuk, amihez a megtestesülés történelmi valósága adta meg az alapot. Tudjuk, hogy a 12 éves Jézusnak világos fiúi öntudata volt, mit mondott, mit tett, mit tettek vele. Felnőtkori szóhasználata határozottan kifejezésre juttatja misztériumának mélységét, amint azt bőszegesen bemutatják az evangéliumok. (vö. Mt 11,27; Lk 10,22). Jézusnak semmi kétsége nincs afelől: „Az Atya bennem van és én az Atyában vagyok” (Jn 10,38). És – igen – ahogy életállapotának megfelelően, „gyarapodott korban, bölcsességben és kedvességben” Lk (2,52), saját titkának emberi tudata is növekedett, egészen megdicsőült emberségek teljes kifejeződéséig. Ettől kezdve pedig Szent Lelkével van jelen, ami ugyan nélkülözhetetlen az isteni valóság emberi fogalmakkal való megközelítéséhez, de úgy, hogy

az ember értelmi képessége továbbra is szabadon bontakozik ki. Ennek eredményeképpen fogalmaztuk meg a hitvallásokat, azokat az igazságokat, amelyek az isteni és emberi természet egy személyben megvalósult valóságára vonatkoznak. Ennek alapján pedig lehetőség nyílik arra, hogy saját magunkkal kapcsolatos tapasztalatainkat is figyelembe véve az isteni létmódra és az isteni személyekre érvényes megállapításokat téve, közelebb jussunk istenképmásításunk titkához.

Gyakorlati tapasztalatként rögzíthetjük a tényt, hogy miközben a kereszténység trinitárius vallás, tehát Isten háromságos létmódját vallja, a keresztények többsége erről kevésbé vesz tudomást, gyakorlatilag monoteista, ami azt jelenti, hogy a Szentháromsággal nem törődik. Évszázadok után, csak az utóbbi 3-4 évtizedben fordult az érdeklődés

jobban a Szentháromság-tan felé, az egyre világosabb felismerés, az emberi kapcsolatok, és az Isten szentháromságos kapcsolata közötti összefüggés mélyebb megértésének eredményeként. Ugyanis a Szentháromság-tan nem pusztán Isten abszolút titkára utal, hanem az ember üdvösségére, saját reményünkre, amelyből élünk, arra, hogy Isten saját közösségébe hív minden embert.

Amikor tehát Szentháromság titkához közelítünk, nem az újkori, személyre vonatkozó legfontosabb jellemzőnek tartott önállóságból és szabadságból

indulunk ki, hanem abból, hogy a személy, az „én”, egy másik emberen, egy másik személy által, a „te” által válik „énné”. A személyesség eleve adott módja az egymással-lét. Persze én már „én” vagyok a „te”-vel való találkozás előtt is, mint szabadság, adottság és lehetőség. A megvalósulás egy folyamatban jön létre, akkor ha elismernek, elfogadnak, vagyis szeretnek. A két személy egymással-léte, pedig együtt alkotja a „mi”-t. Ebben a háromban tehát: az Én-ben, a Te-ben és a Mi-ben valósul meg a személy-lét, és felszabadítja azt a korlátot, amelyet a tárgyakhoz (bizonyos értelemben a világhoz, saját magunk testi mivoltához) való kapcsolódásunk jelent. A személy-lét valósága tehát:

-csak más térben tud önmagára lelni
-nem egyszerűen statikus tartalom, hanem folyamatos felhívás a személy-lét valósítására

-a személy-lét ajándék, amely elfogadást igényel

Hans Urs von Balthasar a kisgyerek, és az anyja közötti kapcsolathoz hasonlítja a folyamatot. A csecsemő úgy ébred öntudatára, hogy excentrikusan a másikkal viszonyul, a másikkal köszönheti önmagát. Édesanyja viszont Istenre utal, anélkül, hogy azonos volna vele. Az ember csak úgy tudja létét megerősíteni, és betölteni, hogy egy Te elfogadja. Legősibb vágyunk az, hogy szeressenek, és legősibb félelmünk az, hogy elveszítjük a szeretetet.

Mindezek segítenek abban, hogy a Szentháromság misztériumához is megpróbálhatunk közelíteni, hiszen a teremtés tükrözi a Teremtőt, utal rá, mint eredetére és céljára. Igaz, hogy rejtőzködik, mert „kifelé” minden működése egységes. Bepillantásra mégis van mód Jézus Krisztus által: „Az Atya bennem van és én az Atyában vagyok” (Jn 10,38).

A személyek Istenben önálló, de ugyanakkor relacionális-dialogikus valóságok, egymás nélkül nem képzelhetők el. Isten tehát három személy kapcsolat-hálója., lényegét pedig a három személy élet-cseréjében birtokolja. Ez mutatkozik meg Jézus személyében. Léte dialógus az Atyával és a Szentlélekkel, kettőjük interperszonális Mijében, közösségében. Az isteni személyek tehát, eltérően az embertől tiszta kapcsolatok, melyben, a három isteni személy a szeretet kölcsönhatásában az egyetlen isteni életet kölcsönös

önközlésben, communióban birtokolja.

Ha az isteni személyfogalmat az ember oldaláról, próbáltuk megközelíteni, az csak azért történt, hogy közelebb hozzuk saját megértési lehetőségeinkhez, most viszont, meg kell fordítanunk, pontosabban a „fejéről a talpára” kell állítanunk a gondolatmenet ugyanis „nem a mi fogalmaink az egységről és a közösségről határozzák meg Isten egységét, hanem fordítva”. (IV. Lateráni Zsinat DH 806) Mindez tehát, csak analóg módon állítható Istenről, ahogy ezt az erre vonatkozó fenti egyetlen hivatalos megnyilatkozás megfogalmazza. Nem az isteni lét szorult magyarázatra az ember felől, hanem az emberi lét szorult magyarázatra Isten felől. A teremtményi communió gyökeresen eltér a Szentháromságtól, mert feltételezi az isteni létajándékozást, ami azonban azt is jelenti, hogy csak ezen a transzcendens előfeltételen alapulhat.

A mi Ádventünk, reménységünk, amely a Karácsonyban beteljesül, tehát ez. Isten az embert a Te-jévé tette, s megadta neki, hogy Benne a saját Te-jét, valójában a legigazibb, egyetlen Te-jét találja meg. Az ember lényege ebben az Én-Te kapcsolatban rejlik. Csak azért léphetünk kapcsolatba más emberekkel, mert Isten önmagával ajándékozott meg minket.

„Reményünk teszi szabaddá az egész mindenséget. Reményünk tesz bizonyosságot az új égről és új földről, ahol minden azzá lesz, aminek megálmodták. Velünk együtt minden feltámad Krisztusban. A vadállatok és a fák, egy szép napon velünk együtt részesülnek az új teremtésben, és úgy fogjuk mi is látni őket, ahogyan Isten, és tudni fogjuk, hogy minden nagyon jó.”

Thomas Merton

BL

Teréz anya: A hallgatás értéke

„Uram állíts szájam elé őrséget, és ajkam kapujához rendelj védelmet” (Zsolt 140,3)

A hallgatás szelídség,

amikor nem szólsz, ha bántanak,

amikor nem keresed a magad igazát,

amikor hagyod, hogy Isten védelmezzen téged,

a hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,

amikor nem feded fel testvéreid hibáit,

amikor készségesen megbocsátasz anélkül, hogy a történeteket felelgetnéd,

amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,

a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,

amikor zúgolódás nélkül fogadod szenvedést,

amikor nem keresel emberi vigaszt,

amikor nem aggódsz, hanem türelmesen várod, hogy a

„mag”

kicsírázzék,

a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,

amikor nincs versengés,

amikor belátod, hogy a másik jobb nálad,

amikor hagyod, hogy a testvéreid

kibontakozzanak, növekedjenek és érlelődjenek,

amikor örvendezve mindent elhagysz az Úrért,

amikor cselekedeteidet félreértik,

amikor másoknak hagyod a vállalkozás

dicsőségét,

a hallgatás alázat.

A hallgatás hit.

amikor nyugodtan vársz, mert tudod, hogy az

Úr fog cselekedni,

amikor lemondasz a világról, hogy az Úrral

lehess,

amikor nem törődsz azzal, hogy megértsenek

téged, mert elegendő neked, hogy az Úr megért,

a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,

amikor átkarolod a keresztet,

anélkül, hogy megkérdéznéd:

„Miért?”

a hallgatás imádat.

A PLÉBÁNIA PROGRAMJAI
2014. Advent-Karácsony

- Templomunkban az egyház ősi hagyományához híven Advent hétköznapjain hajnali, rorate szentmisét mondunk reggel 6 órakor. Ezért hétfőtől péntekig nem lesz délután szentmise 16 órakor. Szombatonként azonban, reggel 6 órakor és délután 16 órakor is lesz szentmise
- Elváltak szentmiséje lesz december 2-án, kedden 18 Órától
- Nyugdíjas klub lesz december 4-én, csütörtökön 15 órától a Szent Kinga Otthonban
- Adventi lelkigyakorlatot tart plébánosunk, dr. Osztie Zoltán Máriabesnyőn december 5-től 7-ig. Jelentkezni lehet a lelkigyakorlatos házban (Mater Salvatoris)
- Szeretetláng imaóra lesz december 11-én, csütörtökön a templomban Csorba Gábor diakónus vezetésével
- Nagycsaládosoknak tart Advent-karácsonyi elmélkedést Osztie Zoltán atya december 14-én, vasárnap 18 órától a Szent Kinga Otthonban
- A KÉSZ Belvárosi Csoportja karácsonyi összejövetelét tartja december 18-án, csütörtökön 18 órától a Szent Kinga Otthonban
- Karitás Karácsonyi ünnepség lesz december 22-én hétfőn 11 órakor. Betlehemes játék a Szent Mihály templomban, 12 órától, utána szeretetvendégség a Szent Kinga Otthonban
- December 24-én, szerdán reggel 6 órakor rorate szentmise; 9 órakor halászlé megáldás a Szegedi Halászcsermákban. 15.30-kor Pásztorjáték, 23.55-től Martyrológium, 24 órakor Éjféli szentmise
- Év végi hálaadó szentmise december 31-én, 16 órakor

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

I. évf. 6. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Kovács E. Gellért
Csorba Gábor
Kiss Bertalan
Bursics Anna
Gyarmati Bálint

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.

Tel/fax: 318 3108

E-mail: prorsus@t-online.hu

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com

Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 - 12 ; 15.30 - 17.30

Irodavezető: Rochlitz Kinga